

Arròs a banda

*Gent no
acostumada
a construir*



Ramon Barnils

De tota la fullaraca retòrica que ha suscitat l'atac a les autonomies que, disfressat de querella, està perpetrant l'Estat de les autonomies, les expressions que més mal han fet, les ha pronunciades la dreta de l'esquerra —el govern català del Principat.

Les ha fetes el seu president, Jordi Pujol. La primera, quan va dir que d'ara endavant, d'ètica, en parlarien ell i els seus, i no pas el govern de Madrid, que fins ara se n'atribuïa l'exclusiva.

Aquesta afirmació reclamant de parlar d'ètica ha fet molt de mal a l'esquerra de la dreta, que ho ha acusat amb histèria delatora. Narcís(o) Serra, personatget caragolat i murri, l'únic que va fer beure a galet Tarradellas quan aquest estava en plena forma, ha considerat «intolerable» que Pujol disputi el dret a parlar d'ètica a un partit centralista. Serra, és a dir, el ministro de la Guerra, que reconverteix en indústria de guerra tota empresa industrial que pot, que exporta cada bala que li cau a les mans, exemple màxim de la porcada, que ningú no els exigia, de quedar-se a l'OTAN a base de prometre que no s'hi entraria. L'expressió de Pujol els deu haver fet molt de mal, quan per defensar-se han triat el pitjor element de què en aquest terreny disposen.

L'altra expressió maligna ha fet més mal encara, i a un cercle més gran de personal. És la que fa així: «gent que no està acostumada a construir, i que vol fer-ho sobre la destrucció i la por». Aquesta expressió ha fet mal a tots i cadascun dels qui creuen que ser espanyol és una de les poques coses serioses que es poden ser en aquest món i que, segles canten, són tots ells dignes de ser-ho.

Aquí Pujol els va tocar el voraviu es-

sencial, els va arribar al moll de l'os: els ha descobert la infraestructura, la base sobre la qual han construït allò que són, i allò que, imprudentment, es pregunten què és. Gent que no està acostumada a construir: gent, doncs, que no produeix, que no pensa, que no es diverteix, que no compra ni ven, que no llegeix, que no viatja, que no pregunta ni respon, que no tracta ni pacta, que no «enraona»: gent ni fa ni deixa fer.

Gent que, quan construeix, ho ha de fer necessàriament amb la runa d'allò que ha destruït; que per construir, doncs, necessita abans destruir, i aleshores la construcció que els en resulta és un monstre informe i disforme, fill de quaranta pares, impresentable als ulls del món: els quaranta anys de Franco; els tressientos millones amb més colps d'Estat que no anys d'existència; l'Estat de les autonomies; l'Andalusia espanyola, estraferent amb les seves mateixes runes l'encegador i opulent al-Andalus que va destruir.

Dreta i «esquerra» centralistes se n'han sentit molt, d'aquesta expressió, perquè ha posat al descobert el motor mateix de la seva raó de ser. I esquerra i «dreta» anticeutralistes, si no són sordes i cegues, n'han pres bona nota, del recordatori.

Felipe González, en reunió secreta sortosament destapada, va dir que les úniques coses serioses que hi havia a Espanya eren el partit del govern i l'Exèrcit. I fa uns dies, davant la premsa i els polítics estrangers, va haver de jurar i perjurar, una vegada més, que, una vegada més, no hi havia por de colp militar.

Els com sempre, doncs, i nosaltres anar fent, com sempre —ei, si pot ser.



ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA

DISSABTE
DIA 17
JUNY

TEATRE PRINCIPAL

VALÈNCIA

1a.
CONVOCATÒRIA
17 hores

2a.
CONVOCATÒRIA
17.30 hores

Per a poder
participar-hi,
caldrà exhibir
el carnet
de soci

ACCIÓ CULTURAL
DEL PAÍS VALENCIÀ